

MADOLON

Ludo Hekman

Madelon

De zoektocht naar een gewoon leven

2021

THOMAS RAP
AMSTERDAM

Deze publicatie is tot stand gekomen met steun van het
Fonds Bijzondere Journalistieke Projecten
en het Lira Auteursfonds Reprorecht
www.fondsbjp.nl

FONDS Bijzondere
JOURNALISTIEKE PROJECTEN

Copyright © 2021 Ludo Hekman
Omslagontwerp bij Barbara
Foto auteur Frank Ruiter
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort
ISBN 978 94 004 0831 9
NUR 320

thomasrap.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Inhoud

Proloog	7
Uitvaart	9
Nachten in Harderwijk	12
Madelon en Jacqueline	23
Uit huis	33
Logeren bij Jacqueline en Maarten	44
Madelon en Marjan	51
Het begin van de herbelevingen	59
Crisis	74
Feestmaand	78
Voorjaar	88
Marcel	102
De kist	105
Zomer	112
Conflict met Lotte	122
PAAZ	133
Op kamers	138
Bewijs	140
Gerjan	144
Oma Nel	151
Brief Marjan	154
Breuk met Gerjan	160
Au pair	166
Een vriendin	172
Een nieuwe vriendin	180
Met Hilde	186

Genieten 196

Twee moeders 201

Rijsbergen 208

Ongeluk 214

Afscheid 215

Slot 225

Epiloog 227

Verantwoording 231

Dankwoord 233

Noten 234

Literatuur 237

Proloog

Kerstavond 2009. Tijdens het gourmetten staat ze op, loopt naar het einde van de tafel, spreidt haar armen en buigt haar hoofd. Ze blijft zo stil mogelijk staan. Als haar armen iets zakken, schrikt ze en kijkt ze schichtig even op.

Jacqueline en Lotte zitten aan tafel en proberen contact met haar te maken.

‘Madelon, kom, we gaan eten.’

‘Het is hier veilig.’

‘Je hoeft niet zo te staan.’

Ze sist. Madelon is een kerstboom. Aan haar voeten liggen cadeautjes voor haar broertje en zusje.

5 juni 2018. We spreken af bij Bar Beton op Utrecht Centraal. Ik ken Madelon niet goed. Ze heeft jaren geleden een keer bij ons gelogeed, omdat ze niet alleen kon zijn en haar pleegouders een pauze nodig hadden. Even bijkomen van de druk die het pleegouderschap soms op een gezin kan leggen. Mijn vrouw kent haar pleegouders goed en wij hebben een huis met enkele gastenkamers, dus kwam Madelon een weekend bij ons. Stoere vrouw, begin twintig destijds. Vrolijk, sterk, sportief. Ik herinner me dat ik haar een tikkeltje imponerend vond. Niet een vrouw van wie je zou denken: die kan geen weekend alleen zijn. Eerder van wie je zou denken: die redt zich wel. Achteraf blijkt het beide waar te zijn.

Een paar jaar na dat weekend stuurt ze me een bericht. Kunnen we afspreken? Ik wil een boek schrijven, en misschien kunnen we samenwerken. Ik weet dat haar jeugd traumatisch was, maar ken de details niet. Ze denkt dat het opschrijven van haar eigen ervaringen andere jongeren kan helpen die in dezelfde situatie verkeren: geen thuis, geen pleeggezin en wanhopig op zoek naar de warmte en het vertrouwen van een normaal gezin. En nu zitten we hier dus. Wat ze vertelt maakt indruk. Roept vragen op. En maakt me bij momenten ongelooflijk kwaad. We besluiten er even over na te denken en dan vervolgstappen te bespreken.

Een maand later bellen we. Ze besluit het uit te stellen. Ze is met haar vriendin een traject begonnen om zwanger te raken, en is serieus bezig een gezin te stichten. Ze zijn bang dat het maken van een boek over haar jeugd haar uit evenwicht zal brengen. Ze heeft een vaste relatie en een baan. Het is meer dan ze vaak voor mogelijk heeft gehouden. Ze is gelukkig. En het voelt als een manier om wraak op haar verleden te nemen. Dat geluk wil ze niet riskeren door opnieuw in haar geschiedenis te duiken. Zodra ze sterk genoeg is, spreken we af, pakken we het plan weer op.

Het is de laatste keer dat ik haar heb gesproken. Een paar maanden later, op 11 december 2018, word ik gebeld door mijn vrouw: Madelon is dood.

Uitvaart

Madelon ruimt nog wat kleding op, legt een handdoek klaar en zet de verwarming iets hoger. Ze laat het bad vollopen, kleedt zich uit en roept Hilde. De lamp kan uit, alleen de kaarsjes verlichten nu de badkamer. Hilde komt binnen, ontroerd door zoveel romantiek. Ze houdt van de stoere Madelon, maar ook deze zachte kant koestert ze. Voorzichtig laat ze zich tegenover Madelon in bad zakken.

Twee Radler-biertjes staan klaar. Met een aansteker wrikt Madelon er een open en geeft het flesje aan Hilde. Het andere is voor haarzelf. Maar het dopje werkt niet mee. Bij een tweede poging vliegt niet het alleen het bierdopje eraf, maar breekt ook een hoekje van de aansteker af. Sissend lekt het gas uit de opening. Aanvankelijk lachen ze erom, totdat Hilde denkt: gas uit een aansteker, in een badkamer vol kaarsen? Is dat niet gevaarlijk? Ze springen uit bad, zetten ramen en deuren open, wapperen met hun handdoek de gaslucht de badkamer uit en doven de kaarsen.

Hilde laat de anekdote voorlezen op 15 december 2018, terwijl ze omringd door vriendinnen voor een gesloten kist staat. In de kist ligt Madelon. Als Hilde tijdens het verhaal de zaal rondkijkt voelt ze even geen gemis, in tegenstelling tot de afgelopen dagen. De pijn was genadeloos en zal vast en zeker terugkomen. Maar nu voelt ze

trots. Het besef wat een fantastische vrouw Madelon was. Ze wil haar nog één keer een podium geven, laten zien hoe goed zij het samen hadden.

In de zaal zitten vrienden en familie. Het uitvaartcentrum is afgeladen vol. Vrienden van voetbal en vrienden van tennis. Familie van Hilde en familie van Madelon. Vrienden uit Rijsbergen en vrienden uit Harderwijk. Er zit een ex-vriendje dat een avond kan vullen met anekdotes over Madelon. Verschillende mensen zijn langs de muur gaan staan bij gebrek aan zitplaatsen. In een aparte zaal kijken mensen op een scherm mee.

Op de voorste rij rechts zit de familie van Hilde. In het midden Jacqueline, de vrouw die Madelon ‘mama’ is gaan noemen. Ze zit er samen met haar man Maarten en hun twee dochters. Haar biologische moeder Marjan zit uiterst links. Voor haar zijn de verhalen die over Madelon verteld worden nieuw.

Na de intense dagen tussen Madelons dood en uitvaart zal Hilde tijdelijk in een reactieve depressie raken, een burn-out met een duidelijk aanwijsbare oorzaak – maar nu staat ze nog fier overeind. En ze is alert. Ze denkt te zien hoe Marjan licht protesteert als de uitvaartondernemer haar vraagt om definitief afscheid te nemen.

Tot nu toe is de dag verlopen zoals ze had gehoopt. Ze heeft alles onder controle. Dat is essentieel, denkt Hilde, en het is wat Madelon zou hebben gewild. Dat betekent wel dat Marjan niet welkom is in de familiekamer. Het betekent ook dat ze niet als laatste afscheid mag nemen van haar dochter en dat ze geen praatje mag houden bij de uitvaart. Ze is als biologische moeder natuurlijk belangrijk, vindt Hilde, maar wel vanaf de zijlijn. Tijdens de uitvaart schiet dat wel een paar keer door haar hoofd.

Hoe verdrietig is dat eigenlijk? Aan de zijlijn staan bij de uitvaart van je eigen dochter? Verhalen te horen die je niet kent, omdat ze nooit met je gedeeld zijn. Verteld door mensen die je nooit eerder hebt gezien.

Als Marjan en de uitvaartondernemer tegen het einde van de ceremonie in gesprek raken, heeft Hilde dat meteen in de gaten. Wat wil Marjan? De zaal is op dat moment bijna leeg. Alleen de voorste rij met familie is nog aanwezig. Het geroezemoes uit de koffiezaal maakt de stilte hierbinnen drukkender. Hilde en haar familie wachten tot Marjan afscheid neemt. De afspraak was dat Hilde als laatste – en alleen – afscheid neemt van Madelon. Na een kort gesprek lijkt Marjan zich daarbij neer te leggen, gaat met haar twee kinderen naar de kist en neemt afscheid.

Als Hilde alleen is overgebleven, wikkelt ze langzaam het transparante folie van een rode roos. Ze loopt ermee naar de kist, spuit een vleugje van haar parfum op de kist en legt de roos neer. Daarna kust ze het hout en legt ze heel even haar hoofd erop. Dan vertrekt ook zij. Ze neemt direct iemand apart: zorg dat de deur dicht blijft en dat niemand nog bij haar kan.

Nachten in Harderwijk

Vanaf een jaar of veertien leeft Madelon voornamelijk op straat. Ze gaat naar school en traint regelmatig bij een bokscub, maar de rest van de tijd is ze buitenshuis. Ook 's nachts is ze steeds minder thuis. Die nachten zijn rauw. Ze steelt, ze dealt en ze vecht. 'Ze ging op oorlogspad,' herinnert een vriendin zich. 'Dan hing ze rond met een groepje vrienden, net zolang tot de kroegen sloten. Als iedereen naar buiten kwam, kozen ze een slachtoffer en zochten ze ruzie. Dat werd actief uitgelokt: uitdagen tot er een vechtpartij ontstond. En dan vocht Madelon mee. Vaak won ze. Als zij losging, dan had je een geducht iemand tegenover je.'

Ze vervalst het geboortjaar op haar ID, stopt het in een chic mapje en weet op haar zestiende 18+-clubs binnen te komen. Al blijft ze meestal niet lang binnen, zonder geld is er weinig aan. Soms pakt ze de trein naar Amsterdam om wietlollies te kopen, die ze met een flinke marge doorverkoopt in Harderwijk. Eten en geld zijn belangrijke drijfveren voor Madelon. Voor een beetje geld helpt ze jongens aan een orgasme. Ze beschrijft de netwerkjes waarmee ze op straat hing later aan haar pleegmoeder als een soort vervangende familie. 'Je deelde eten en kwam voor elkaar op. Er was in ieder geval een wij-gevoel. Je hoorde ergens bij.'

Jeugdagent Stephanie kent haar uit deze tijd. Ze ziet Madelon vaak tijdens haar avond- en nachtdiensten:

‘Niet zo groot, wel sterk. Dat zag je terug in haar houding. Ze ging niemand uit de weg.’ Madelon draagt altijd een rugtas, daar herkent Stephanie haar al op grote afstand aan. Een beetje norsig, stoer, hard. Dat is haar eerste indruk van Madelon. Zo’n ‘praat niet met me’-attitude. ‘Maar als ze lacht is het gewoon een meisje. Lief en soms ook verlegen. En ze is dus altijd op straat, aan het slenteren. Weer of geen weer. Als het regent gaat de capuchon op.’ Iedereen die haar uit deze periode kent heeft er terugkijkend eenzelfde gevoel over. Het was duidelijk dat ze niet thuis wilde zijn. En toch zijn bij niemand alarmbellen gaan rinkelen. Hoe kan dat? Zelfs goede vrienden vragen zich af: waarom heb ik het niet gezien? Waarom heb ik toen niet begrepen dat er iets grondig mis was?

Een van die personen is de fysiotherapeut bij wie ze vanaf haar tiende regelmatig komt. Zij ziet vaker jonge kinderen. Meestal komen die voor een eenmalig consult. Dan gaat het om groei pijn of iets dergelijks, iets wat zich gemakkelijk laat verklaren en ook goed te behandelen is. Bij Madelon is dat anders. Ze herstelt niet, ze blijft terugkomen en lijkt structureel blessures te hebben. Terugkijkend zegt ze: ‘Ik dacht wel: wat is er aan de hand? Wat zijn de onderliggende factoren? Zo’n jong meisje met zoveel blessures. Dat is bijzonder.’

Stephanie is de enige die actief op onderzoek uitgaat. Madelon komt met haar in aanraking als ze snoep probeert te stelen bij Dirk van den Broek en gesnapt wordt. Stephanie is degene die haar arresteert. Madelon smeekt in tranen of ze niet haar ouders wil bellen, maar vertelt er niet bij waarom. Stephanie gaat akkoord en begrijpt dat er waarschijnlijk meer aan de hand is. Ze nodigt haar uit: ‘Weet je waar het politiebureau is? Je kunt er gewoon binnenlopen. Je weet me te vinden als je een keer een bakkie wil doen.’

Het politiebureau bevindt zich dan nog aan de Alberdingk Thijmlaan. Het is inmiddels gesloopt, en het puin is gebruikt om nieuwe wegen rond Harderwijk te verharderen. Madelon besluit vlak daarna op het aanbod in te gaan. Stephanie: ‘Ze leek heel open, maar het tegendeel was waar. En ik dacht: eerst vertrouwen opbouwen.’ Stephanie heeft wel een idee wat er aan de hand is. Maar ze wil haar geen woorden in de mond leggen. ‘Tegelijk moest ik er wel achter zien te komen, want anders raak je zo’n kind kwijt.’

Op een van haar vaste plekken, de kruising tussen de Vijhestraat en de Bruggestraat waar je goed uitzicht hebt op de twee belangrijkste uitgaanscentra van Harderwijk, komt Madelon haar steeds vaker opzoeken. Ze is nieuwsgierig, wil graag praten. Zo nu en dan krijgt Stephanie het idee dat ze haar omslachtig iets probeert duidelijk te maken. Bijvoorbeeld als ze vertelt over een vriendin die met geweld te maken heeft. Of het dan slim is om naar de politie te gaan. Stephanie hoort het aan. Mooi verhaal, denkt ze vaak, maar mij maak je niet gek. Je bedoelt iets anders. Soms staan ze uren te praten. Stephanie vindt dat prima, zolang het haar andere werk maar niet in de weg zit. En als dat wel het geval is, dan stuurt ze haar voorzichtig weg. ‘Ik heb een melding en moet nu gaan. Ga jij naar huis?’

Stephanie is al jaren jeugdagent in Harderwijk en doet veel ‘horecadiensten’ in het weekend. Dan is ze tot een uur of vijf in de ochtend op straat. Ze kent de stad, de nachtelijke dynamiek en de verschillende groepen die er dan rondhangen. De criminele families. De drugsnetwerken rond de scholen. Ze kent ook de foute vrienden met wie Madelon rondhangt. En het loverboycircuit, waar ze Madelon regelmatig voor waarschuwt.

In de negentiende eeuw stond Harderwijk bekend als Het Gootgat van Europa. Het Sodom van de Veluwe. Die titel had het stadje te danken aan de 150.000 soldaten die via Harderwijk werden verzameld, voorbereid en ingescheept om de Nederlandse kolonie in Indonesië uit te breiden. Het waren voornamelijk avonturiers uit Duitsland, België en Frankrijk. Maar ook landlopers, schooiers en voortvluchtige criminelen. De straten waar Stephanie nu een oogje in het zeil houdt, waren vergeven van kroegen en bordelen. Goed voor de middenstand, maar een doorn in het oog van de streng christelijke gemeenschap.

Stephanie moet erom lachen. 'Harderwijk heet een stadje, maar het is eigenlijk een dorp.' Winkeldiefstal en auto-inbraken, dat is de criminaliteit waarmee ze vooral te maken hebben, veel groter wordt het niet. Toch lijkt het haar niet goed dat Madelon zoveel op straat rondhangt. Ze concludeert dat ze blijkbaar niet graag thuis is, maar wat er precies speelt wordt niet duidelijk. Madelon blijft vaag. Stephanie: 'Ik zag een lieve lach. Een gezonde Hollandse meid. Maar ze praatte niet over wat haar daadwerkelijk dwarszat, wel veel eromheen. Soms zo perfect, dat ik dacht: is het wel echt zo gegaan? Of ben je erin gaan geloven?'

Oud-wereldkampioen karate en bokstrainer van Madelon, Robin van Soelingen, weet hoe lichaamstaal je kracht en je zwakte blootgeeft. Hij heeft bewegingen leren lezen, en kan er bijna instinctief op reageren. Hij weet dat vechters vaak een donker randje hebben. Dat ze gefascineerd zijn door het vechten – om zich voor even echt levend te voelen. Of om juist even niets meer te hoeven voelen. Als hij Madelon ziet bewegen, is hij onder de indruk: 'Een uitzonderlijk talent.' Maar als hij haar voor het eerst ont-

moet, ligt ze te slapen op een schoolbank. In een time-out-klas.

Robin geeft op dat moment weerbaarheidstrainingen en komt daarvoor regelmatig op de school waar Madelon een opleiding volgt. Zo'n time-outklas is een afvoerputje. Jongens en meisjes met wie ze zich in het gewone onderwijs geen raad weten. Robin moest leren om zich een beetje normaal te gedragen. 'Het was een klas van zes. Precies wat je ervan verwacht: allemaal jongeren die geen zin hadden. Ze zaten op tafels en gaven een grote bek. Dat snapte ik wel. Maar er was ook een meisje bij die met haar capuchon over haar hoofd op haar tafeltje lag te slapen. Ik dacht: what the fuck is dit?'

Ze gaan boksen. Eerst als onderdeel van de weerbaarheidstraining, maar niet lang daarna gaat Madelon ook naar de sportschool van Robin in Zeewolde. Het is het enige waar ze echt warm voor loopt. 'Er vond een soort wonderbaarlijke transformatie plaats. Toen bleek het een Ferrari in slaapstand, die in een oogwenk naar de negende versnelling kon. Dat verschil tussen "ik ben er niet" en "ik ben er helemaal", echt, ik ken niet veel mensen bij wie dat verschil zo groot is.'

Er is een klik, Robin en Madelon lijken dezelfde taal te spreken. En Robin ziet haar talent. Ze bezit de gave om vol te houden. Er is iets in haar wat hij herkent. Een gedrevenheid, een overtuiging dat ze nooit zal opgeven. Als hij haar ziet knokken, dan ziet hij iemand die gewend is om te dragen. Op andere momenten ziet hij een bang en verdrietig meisje. 'Zij was zo sterk, en tegelijk zo zacht. Ik heb wel eens gedacht: als je zo sterk en zo sensitief bent, dan gaat het leven je moeite kosten.' Soms komt ze binnen bij Chu Chin, de sportschool van Robin, en blijkt dat ze gevochten heeft. Dan is ze helemaal 'aan', scherp en op-

gefokt. Maar evengoed kan ze zo stoned als een garnaal binnenkomen, verstopt onder een grote koptelefoon en een gebreide muts. Dan zorgt Robin gewoon dat ze blijft. Dat ze niet wordt afgewezen. ‘Misschien moeten we het er later even over hebben, als je weer op aarde bent.’ En dan laat hij haar slapen op de bank. ‘Ga maar lekker liggen. Trainen heeft niet zoveel zin nu. Drink koffie, het komt goed.’

Hij ziet met welke criminele netwerken Madelon zich inlaat en stelt Stephanie zo nu en dan op de hoogte. Die heeft soms wat uit te leggen. Collega’s begrijpen niet waarom ze zoveel tijd in haar investeert. Stephanie: ‘Dat snapte ik wel. Ze kon praten, praten, praten. En claimen, en plakken.’

Soms kan Madelon iets terugdoen voor Stephanie. Ze kent namelijk iedereen. En ze weet veel. Ze is voor Stephanie een betrouwbare bron om kleine ruzies en conflicten op straat beter te kunnen begrijpen en oplossen. Of soms zelfs te voorkomen: ‘Er is zo een gevecht achter de kerk!’ zegt ze dan. Steevast met de aanvulling: ‘Ik weet van niks, hè?’

Ondanks haar zwervende bestaan heeft Madelon een aantal mensen op wie ze altijd kan terugvallen. Een van hen is haar hartsvriendin Ilse. Ilse en Madelon leren elkaar kennen op het vmbo Focus in Harderwijk en trekken al snel naar elkaar toe. Hoewel ze sterk verschillen – Madelon rebels, hard en schijnbaar zelfverzekerd, Ilse zacht en een beetje verlegen – zien ze elkaar bijna dagelijks. Het valt anderen op hoe liefdevol de vriendschap is. Ze zorgen voor elkaar en worden daar beiden sterker van.

Ilse komt uit een stabiel gezin. Het wordt haar al snel duidelijk dat het er bij Madelon thuis anders aan toegaat.

Als Madelon thuiskomt, lijkt het alsof ze in haar eigen huis op bezoek is. Regelmatig blijft ze dan ook bij Ilse slapen, of ze gaat pas heel laat naar huis. Ilse weet dat Madelon op de overige momenten vaak op straat of bij anderen te vinden is.

Op een avond komt Madelon, dan vijftien jaar, bij Ilse binnenvallen. Dat ze onaangekondigd binnenkomt is niet ongebruikelijk, maar ze is wel ongewoon onrustig. Een beetje hysterisch zelfs. De tranen staan in haar ogen, ze lijkt woedend en angstig tegelijk. De kickbokslessen bij Robin gaan haar goed af. Haar sportmentaliteit wordt aangesproken en ze wordt er sterker en zelfverzekerder door. Het helpt haar 's nachts in de gevechten op straat. Maar het heeft ook een ander gevolg. Madelon gaat door diepe dalen waar niemand weet van heeft. Ze worstelt in eenzaamheid met de angst voor haar stiefvader. Door haar moeder Marjan wordt ze niet gesteund, integendeel, eerder als lastig ervaren. Soms slaat Marjan haar, vertelt ze Ilse. Onmacht is dat, denkt Madelon. En toch, ze kan dat niet meer incasseren. Niet nu ze sterker wordt. Niet nu ze weet hoe ze moet vechten en ze regelmatig met jongens vecht die minstens even groot zijn als zij. Maar dat besef maakt haar niet alleen sterk, het maakt haar ook angstig.

Die avond, voor ze bij Ilse binnenvalt, slaan bij Madelon de stoppen door. Samen met Marjan staat ze boven aan de trap, ze maken schreeuwend ruzie. Madelon voelt een woede in haar opkomen die ze nauwelijks kan beteugelen. Ze weet waar ze toe in staat is en ze zegt dat achteraf ook tegen Ilse: 'Ik had haar van de trap kunnen gooien.' Het is een machtig en bedreigend gevoel. Alsof er een beest in haar woont dat ze nog niet getemd heeft. Het eni-

ge wat ze kan verzinnen is vluchten. Naar Ilse, die haar opvangt, zoals altijd, en bij wie ze een nacht kan blijven slapen.

Als Stephanie ontdekt dat Madelon zo nu en dan op straat slaapt, grijpt ze in. 'Dat betekent dat het thuis echt niet goed is. Op straat slapen is voor mij een no-go.' Ze krijgt het nummer van een vriendin van Madelon en belt met haar moeder. Ze spreken af dat Madelon daar altijd kan overnachten en dus nooit op straat hoeft te slapen. Het is een extra stimulans voor Stephanie om meer te weten te komen. 'Toen ben ik meer gaan wroeten.' Ze vertelt Madelon over Jeugdzorg en hoopt dat ze inziet dat daarmee verandering kan worden bereikt. Maar ze heeft nog veel te weinig informatie. Er zijn geen meldingen van misbruik of verwaarlozing. Madelon heeft haar nauwelijks iets concreets verteld. Eigenlijk weet niemand nog ergens van.

Madelon lijkt zich vooral zorgen te maken om haar broertje en zusje. Het complete gezin bestaat uit moeder Marjan en vier kinderen van drie vaders. Haar oudere broer Roy, zoon van Marjan en haar eerste man, overlijdt als Madelon nog maar elf jaar oud is. Madelon zelf is een kind van Marjans tweede man, die tot haar zestiende niet in beeld is. Daarna volgen nog een broertje en een zusje, kinderen die Marjan krijgt met haar laatste man, Dennis. Madelon voelt zich verantwoordelijk voor haar broertje en zusje. Wat als zij uit huis wordt geplaatst? Wie zorgt er dan voor hen?

Het gegroeide vertrouwen en de wanhoop van Madelon zorgen sporadisch voor een voorzichtige ontboezeming tegenover Stephanie. Dat ze met haar stiefvader veel ruziemaakt. Dat ze soms wordt geslagen. Dat ze altijd stil

moet zijn en het nooit goed doet. Vaak laat ze daarop volgen: 'Je mag het niet verder vertellen.' Maar Stephanie werkt voor de politie en wat Madelon vertelt, legt ze vast in het systeem. 'Als jij vertelt dat je wordt mishandeld, dan moet ik er wat mee. Ik kan dat niet in mijn achterhoofd houden.' Madelon accepteert dat. Ze vertelt hoe ze soms urenlang wordt opgesloten in de voorraadkast. Stephanie weet niet wat ze er precies van moet geloven, maar het bevestigt wel haar gevoel dat het grondig mis is. Ze belt anoniem met Jeugdzorg en legt de situatie in algemene termen uit. Het is niet genoeg om actie te kunnen ondernemen.

Omdat Stephanie inmiddels overtuigd is van het feit dat Madelon mishandeld wordt, gaat ze op zoek naar sporen. Ze drukt haar op het hart: 'Je kunt wel dingen zeggen, maar ik moet het zien. Als je letsel hebt, toon het me dan. Dan hebben we tenminste iets.' Na een nieuw incident laat Madelon blauwe plekken en schrammen zien. Stephanie maakt foto's en bespreekt ze met Bureau Jeugdzorg. Het blijkt nog steeds onvoldoende om een onderzoek te starten.

Ze praten uren. Soms op straat. Soms op kantoor. Soms in het Hortuspark, aan de rand van de oude stad van Harderwijk. Het vertrouwen van Madelon in Stephanie neemt toe. Het is duidelijk dat ze overweegt meer over haar thuissituatie los te laten, maar ze is bang voor de consequenties. Mondjesmaat komen de verhalen. Als ze blauwe plekken heeft, vraagt Stephanie altijd hoe het komt. Meestal is de verklaring voetbal. Ze klaagt vaak over een pijnlijke schouder. Eén keer komt Stephanie haar tegen en kan ze haar arm niet bewegen. Ook dan vraagt ze door zonder veel wijzer te worden. Op een dag vraagt ze Madelon haar rug te laten zien. De tientallen kleine

putjes die ze ziet als ze haar shirt omhoogtrekt doen Stephanie denken aan wondjes van sigarettenpeuken. Ze besluit het er niet bij te laten zitten en meer initiatief te nemen. Madelons moeder speelt daarin een cruciale rol. Stephanie wil met haar in gesprek, maar daar langskomen is geen optie, zo laat Madelon duidelijk weten. Stephanie besluit op 'de dolle pof te dingdongen aan de Hanze-meen', de straat waar Madelons moeder woont. 'Heeft ze wat uitgevreten?' vraagt Marjan. Stephanie antwoordt ontkennend en stelt voor om vaker langs te komen, maar daar staat Marjan niet voor open. Ze werkt immers in de zorg, doet vaak nachtdiensten, zomaar langskomen is niet eenvoudig.

Als Madelon later opnieuw bij een vechtpartij betrokken is, nodigt Stephanie Marjan uit op het politiebureau. Eigenlijk wil Madelon dat liever niet, maar ze stemt toch in. Stephanie: 'Madelon zat erbij als een dood musje. Een-op-een kon ze ratelen, maar nu met moeder erbij kwam er niet zoveel uit. En werd alles ook minder dik aangezet.' Na afloop van het gesprek besluit Stephanie even alleen met moeder te spreken en ze stuurt Madelon naar de wachtruimte. 'Ik maak me zorgen,' laat Stephanie aan Marjan weten. Marjan herkent die zorgen niet. Ze heeft een redelijke alternatieve verklaring voor de blauwe plekken en de schrammen. Ze vertelt hoe Madelon op hoog niveau sport. Voetbal en boksen. Dat het veel logischer is dat dit bij een wedstrijd gebeurd is. Stephanie gelooft het niet. Madelon leeft in een fantasierijke wereld, zegt Marjan nog. Stephanie vertelt dat er geen aangifte is gedaan, maar dat ze er wel melding van zal maken bij Jeugdzorg.

Ze schroeft het contact met Bureau Jeugdzorg stevig op. En elke keer stelt ze dezelfde vraag: wat hebben jullie nodig om een onderzoek te starten? Voor Jeugdzorg is het

nooit genoeg. Stephanie wordt er gek van. ‘Ik zou geen zorgmelding maken als ik niets concreets heb. Een melding is gebaseerd op waarnemingen en omstandigheden. Mijn mening doet er niet toe.’ In haar melding schrijft ze op wat ze hoort van Madelon. En wat ze heeft gezien: de blauwe plekken en de schrammen. Dat ze zo vaak op straat is. En met wie ze omgaat. Haar overtuiging is alleen maar sterker geworden. ‘Ongeacht of het waar zou zijn, één ding was voor mij zeker: Madelon had hulp nodig.’

Als Madelon later bij mbo Landstede terechtkomt, staat er in haar dossier: ‘Student is vanaf juli 2006 bekend bij de politie omdat er sprake is van mishandeling.’ De angst bij Madelon blijft. Ze weet niet zeker of Bureau Jeugdzorg een goede stap is en kan de consequenties niet overzien. ‘Als mijn moeder erachter komt wat ik jou heb verteld...’ Dat is blijkbaar haar grootste angst.